

Arrest

nr. 157 706 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 13 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in Vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig verblijf op het grondgebied sinds augustus 2000 en op zijn integratie.

Zo stelt hij dat hij Nederlands leerde, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd, steeds gewerkt heeft, werkbereid is en legt hij een arbeidsovereenkomst voor. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 06.01.2000 in het huwelijk trad met J. [...], S. (Belgische nationaliteit en R.R. 79.11.19 200-93) met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 11.04.2008 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk (referentie AR 07/3298/A). Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 24.06.2009 (referentie 2008/AR/1813). Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 27.09.2001 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, vervolgens op 27.02.2001 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 27.09.2011. Op 11.10.2007 werd deze Identiteitskaart omgezet in een C-kaart, geldig tot 20.09.2012. Deze C-kaart werd ingetrokken bij beslissing van 07.07.2009. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar gehad. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 17 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 30 juni 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij heeft twee opmerkingen: 1) het gaat slechts om een tijdelijk verblijfsrecht en 2) het tijdelijk recht en de verlenging ervan is afhankelijk van evolutie van medische toestand, terwijl hetgeen wordt beoogd een permanent verblijfsrecht is. Bijgevolg stelt de verzoekende partij nog belang te hebben bij de huidige procedure. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift en volhardt zij. De verwerende partij verwijst naar de beschikking en voor zoveel als nodig naar de nota.”*

2.5. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij met haar betoog haar belang uiteenzet en aannemelijk maakt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tot 9 september 2015 in het bezit was van een A-kaart. Er is echter de Raad geen informatie bekend dat de verzoekende partij op heden nog in het bezit is van een A-kaart. Bijgevolg dient *in casu* het belang te weerhouden en de bestreden beslissing ten gronde te worden onderzocht. De beschikking kan niet worden weerhouden.

2.6. Gelet op het gegeven dat de partijen ter terechtzitting zowel hebben geantwoord op de beschikking van 17 juni 2015 als verwezen hebben naar respectievelijk het verzoekschrift waarin de verzoekende partij volhardt en de nota met opmerkingen, dienen de debatten niet heropend te worden. De partijen hebben ter terechtzitting van 19 augustus 2015 bijgevolg de mogelijkheid gehad om eveneens met betrekking tot de grond van de zaak hun opmerkingen mondeling te maken. De Raad kan zich *in casu* uitspreken over de grond van de zaak.

3. Over de grond van de zaak.

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het legaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“In het eerste gedeelte van de motivering wordt de toepasselijkheid besproken van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In het tweede gedeelte van de motivering wordt het langdurig verblijf en integratie van verzoeker besproken. In het derde gedeelte tenslotte wordt een uitsluiting geformuleerd op basis van het schijnhuwelijk.

In de vorige beslissing van 16 maart 2011 werd uitdrukkelijk de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet toegepast. Hoewel hierin gesteld wordt dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009, overweegt zij dat de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria van de vermelde instructie zal blijven toepassen en vormt zij de rechtsgrond op basis waarvan de beslissing van 16 maart 2011 wordt genomen.

De instructie van 19 juli 2009 werd door de Raad van State vernietigd. De instructie kon en kan geen rechtsgrond uitmaken. Nochtans is dit duidelijk wel het geval in de beslissing van 16 maart 2011.

De thans bestreden beslissing is omzeggens volledig gelijk aan de beslissing van 16 maart 2011. Niettegenstaande de kleine tekstuele aanpassingen en correcties is duidelijk dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet in deze beslissing eveneens als rechtsgrond werd toegepast.

TWEDE ONDERDEEL

In de beslissing van 16 maart 2011 wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker, omwille van ernstige feiten van fraude, onder de uitsluiting valt die voorzien is in de instructie van 19 juli 2009. In de instructie wordt desbetreffend het volgende gesteld.

“Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd. ”

Hiermee werd de instructie linea recta en woordelijk gevolgd, daar waar deze door de Raad van State werd vernietigd. De instructie kon en kan geen rechtsgrond uitmaken.

In de thans aangevochten beslissing van 13 januari 2012 gebeurt precies hetzelfde. Het schijnhuwelijk van verzoeker wordt weerhouden als een uitsluitingsgrond. De derde paragraaf van de motivering is omzeggens identiek aan de derde paragraaf van de motivering van de beslissing van 16 maart 2011 :

“Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene ov 06.01.2000 in het huwelijk trad met J. S. [...] Belgische nationaliteit en R.R. 79.11.19 200-93) met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te

regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen) op 11.04.2008 vernietigd als zijn de een schijnhuwelijk referentie AR 07/3298/A).

Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 24.06.2009 (referentie 2008/AR/1813). Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 27.09.2001 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, vervolgens op 27.02.2001 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 27.09.2011. Op 11.10.2007 werd deze identiteitskaart omgezet in een C-kaart, geldig tot 20.09.2012. Deze C-kaart werd ingetrokken bij beslissing van 07.07.2009. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar gehad. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan. "

Ter vergelijking: de derde paragraaf van de beslissing van 16 maart 2011 :

"Betrokkene trad op 06.01.2000 in het huwelijk met J., S. [...]. (Belgische nationaliteit en R.R. 79.11.19 200-93) met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 11.04.2008 vernietigd als zijn de een schijnhuwelijk (referentie AR 07/3298/A). Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 24.06.2009 (referentie 2008/AR/1813). Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 27.09.2000 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, vervolgens op 27.02.2001 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdeling, geldig tot 27.09.2011. Op 11.10.2007 werd deze identiteitskaart omgezet in een C-kaart, geldig tot 20.09.2012. Deze C-kaart werd ingetrokken bij beslissing van 07.07.2009. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar gehad. (de identieke bewoordingen werden onderlijnd)

Het is dan ook duidelijk dat in de thans bestreden beslissing evenzeer de uitsluitingsgrond van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude art. 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet linea recta werd toegepast. Zoals hoger aangehaald, en tevens in de bestreden beslissing wordt aangegeven, kan deze instructie niet worden toegepast aangezien ze werd vernietigd door de Raad van State.

DERDE ONDERDEEL

De motivering van de bestreden beslissing is tegenstrijdig. Enerzijds wordt overwogen dat een langdurig verblijf op het grondgebied en integratie een reden kunnen zijn voor regularisatie, anderzijds stelt de gemachtigde van de staatssecretaris niet in te zien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen.

Over dezelfde elementen wordt gesteld dat ze wel én niet een reden vormen voor regularisatie.

Dit is volstreekte tegenspraak.

De motivering is dan ook niet draagkrachtig.

De conclusie dat 'deze elementen' (langdurig verblijf op het grondgebied en integratie) op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen, vindt geen steun in de voorgaande overweging en is niet onderbouwd.

VIERDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing verwijt aan verzoeker dat hij ten onrechte een verblijfsvoordeel gehad heeft op basis van het schijnhuwelijk.

De feiten die aan de basis hiervan liggen, dateren van 6 januari 2000, datum waarop hij in het huwelijk is getreden met mevrouw Jonckers. De feiten dateren aldus van 12 jaar voor de bestreden beslissing.

Volgens de bestreden beslissing is het door het verblijfsvoordeel dat geen gunstige regeling kan worden toegestaan.

Dit is kennelijk onredelijk. Een verblijfsvoordeel op zich is geen (voldoende) bezwarend element. Dit motief is niet draagkrachtig.

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden.

Conclusie van de bespreking van de vier onderdelen van het enig middel is dat de ingeroepen motieven hieraan niet voldoen.

Het middel is gegrond."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de thans bestreden beslissing "omzeggens volledig gelijk" is aan de eerdere beslissing dd. 16.03.2011, die werd ingetrokken.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat dit niet het geval is, nu er in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet toelicht om welke reden hij meent dat het feit dat de bestreden beslissing "omzeggens volledig gelijk" is aan de ingetrokken beslissing, aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, RACE. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

Verzoeker is vervolgens gegriefd doordat de uitsluitingsgrond van de instructie naar zijn mening in casu werd toegepast, terwijl de instructie vernietigd werd door de Raad van State en niet wettig is.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een mime appreciatiebevoegdheid."

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tót verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu heeft de gemachtigde vastgesteld dat, zoals ook uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing, verzoeker zich heeft schuldig gemaakt aan het afsluiten van een schijnhuwelijk, dat door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd vernietigd bij arrest van 11.04.2008, vonnis dat in graad van hoger beroep werd bevestigd door het Hof van beroep te Antwerpen van 24.06.2009. Verzoekers verblijfsrecht dat hij had bekomen ingevolge zijn huwelijk, werd ingetrokken bij beslissing dd. 07.07.2009 met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde merkt terecht op dat deze ernstige feiten van fraude (schijnhuwelijk dat nietig wordt verklaard) tot gevolg hebben dat verzoeker op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan 8 jaar heeft gehad. en dat hem mede hierdoor geen gunstige regeling kan worden toegestaan.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is immers een gunstmaatregel. zoals ook uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing.

"De Raad wijst erop dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeïng te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime avvreciatiebevoesdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die reeds verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in 2007, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel "

(R.v.V. nr. 51.190 dd. 17.10.2010)

Wanneer wordt vastgesteld dat er sprake is van fraude, vermog de gemachtigde terecht, conform diens ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid, te oordelen dat aan verzoeker geen gunstige regeling kan worden toegestaan.

Zulks heeft geen uitstaans met 'de toepassing van de instructie', zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt.

Voorts merkt verwerende partij op dat het gegeven dat het huwelijk dat achteraf een schijnhuwelijk bleek te zijn en dan ook werd vernietigd, reeds in 2000 is afgesloten, niet maakt dat de gemachtigde in zijn

beslissing van 13.01.2012 niet meer naar de fraude zou kunnen verwijzen die blijkt uit de nietigverklaring van het huwelijk bij vonnis van 11.04.2008, in beroep bevestigd op 24.06.2009.

Terwijl, zoals hoger reeds werd toegelicht, het geenszins kennelijk onredelijk is om te besluiten dat aan verzoeker geen gunstige regeling kan worden toegestaan omwille van het schijnhuwelijk en het gegeven dat hij hierdoor een langdurig verblijfsvoordeel heeft genoten.

De vaststelling dat verzoeker een verblijfsvoordeel heeft genoten op grond van fraude is wel degelijk draagkrachtig. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen.

Terwijl bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd, hetgeen onbetwistbaar wel het geval is. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing, die zij alhier niet nodeloos zal herhalen.

Verzoeker dwaalt in zoverre hij stelt dat de motivering tegenstrijdig is.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk geoordeeld dat 'een goede integratie en langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht. ' Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt derhalve geenszins zomaar gesteld dat deze elementen een reden vormen voor regularisatie. Er wordt enkel geoordeeld dat deze elementen een reden kunnen zijn.

Gelet op de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, en gelet op de fraude die verzoeker heeft gepleegd, is de bestreden beslissing geenszins kennelijk onredelijk.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen aan verzoeker de gunst van de regularisatie wordt geweigerd.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom ' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De verwerende partij laat dan ook gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, gelet op de stukken die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tót verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, de door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur inclusief.

De in casu bestreden beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen, zowel in rechte als in feite.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In casu houdt nazicht van de materiële motiveringsplicht, eveneens nazicht in van de ingeroepen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister

c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen redenen zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf in het Rijk.

In een eerste onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat de motieven van de bestreden beslissing gelijklopen met de motieven van de beslissing van 16 maart 2011, die door de verwerende partij ingetrokken werd en waarbij de verwerende partij toepassing maakte van de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende partij wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werd.

De verzoekende partij stelt terecht dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 werd vernietigd omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). *In casu* blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van de instructie van 19 juli 2009. Vooreerst blijkt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld, onder verwijzing naar de correcte rechtspraak dienaangaande, dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de elementen die door de verzoekende partij ten gronde werden ingeroepen toetst aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat in de beslissing van 16 maart 2011 aan de instructie van 19 juli 2009 werd getoetst, doet hieraan geen afbreuk. Immers werd voormelde beslissing ingetrokken door de verwerende partij. Door de intrekking wordt die beslissing geacht nooit te hebben bestaan en maakt zij geen deel meer uit van het rechtsverkeer. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij – na te hebben geoordeeld dat verzoekende partij zich niet langer kan beroepen op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 – op basis van haar discretionaire bevoegdheid een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekende partij aangehaalde elementen die naar haar mening een machtiging tot verblijf in België verantwoorden en voor elk van deze elementen motiveerde waarom deze de toekenning van een verblijfsmachtiging niet rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekende partij geeft voorts aan dat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot haar integratie, haar langdurig verblijf en lokale verankering tegenstrijdig is. Daar de verwerende partij enerzijds stelt dat een goede integratie en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om tot verblijf te worden gemachtigd en anderzijds stelt dat deze elementen op zich onvoldoende zijn.

De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat deze ingeroepen integratie, langdurig verblijf en lokale verankering *in casu* onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift meent is deze motivering niet strijdig met de voorgaande zin in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt eerst in algemene termen aangegeven dat integratie en langdurig verblijf een reden kunnen zijn om tot verblijf te worden, gemachtigd maar dan wordt in een volgende zin gesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen *in casu* onvoldoende zijn. Uit de daarop volgende alinea blijkt waarom de verwerende partij *in casu* meent dat de ingeroepen elementen van integratie en langdurig verblijf onvoldoende zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij valt over het gedrag van verzoekende partij, met name het schijnhuwelijk dat zij in 2000 heeft aangegaan en dat door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 11 april 2008 werd vernietigd. Bij arrest van 24 juni 2009 heeft het hof van beroep te Antwerpen het vonnis van 11 april 2008 bevestigd. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar gehad heeft.

De verzoekende partij is van oordeel dat deze feiten achterhaald zijn daar ze dateren van twaalf jaar voor de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de feiten dateren van twaalf jaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Immers, het huwelijk dat de verzoekende partij is aangegaan twaalf jaar voor het nemen van de bestreden beslissing werd slechts door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk op 11 april 2008. Bij arrest van 24 juni 2009 heeft het hof van beroep te Antwerpen het vonnis van 11 april 2008 bevestigd. De verzoekende partij heeft haar aanvraag om machtiging tot verblijf op 8 oktober 2009 ingediend, zijnde vier maanden na het arrest van het hof van beroep en op 13 januari 2012 werd de bestreden beslissing genomen. In het licht van voormelde gegevens is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar heeft genoten, en zij mede hierdoor niet tot verblijf kan worden gemachtigd in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het komt de Raad verder niet kennelijk onredelijk voor dat het bestuur oordeelt dat een langdurig verblijf, dat het gevolg is van een schijnhuwelijk en een integratie die daaruit voortvloeit en die in wezen niet verder reikt dan wat kan worden verwacht van elke vreemdeling die in het Rijk verblijft – met name een integratie die bestaat uit kennis van één van de landstalen, het hebben opgebouwd van een vrienden- en kennissenkring en (een bereidheid tot) werken – en die is ontstaan tijdens een verblijf dat vanaf het begin frauduleus was en waarbij ervoor werd geopteerd dit frauduleus verblijf bewust te handhaven gedurende meerdere jaren en dit zonder op enig ogenblik een poging te doen zijn verblijf in regel te stellen – tot op het ogenblik van het indienen van de huidige voorliggende aanvraag –, niet wordt weerhouden als een voldoende grond om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Het komt zo ook niet kennelijk onredelijk voor dat in dit verband rekening wordt gehouden met het gegeven dat het langdurig verblijf en de integratie hun oorsprong vinden in een jarenlang bewust frauduleus verblijf. Ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekende partij wordt zij geacht nooit gehuwd te zijn geweest met een Belgische onderdaan. Derhalve kan de verzoekende partij zich ook niet langer beroepen op de voordelen die haar op grond van dit huwelijk zijn toegekend noch op de gevolgen van dit huwelijk. Het komt, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet, aan de bevoegde minister c.q. staatssecretaris en het bestuur toe om, rekening houdende met globale immigratiebeleid dat gevoerd wordt, te bepalen of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend. Bijgevolg dient artikel 9bis van de Vreemdelingenwet evenmin te voorzien in uitsluitingsgronden, waarvan de verwerende partij dient gebruik te maken om iemand uit het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uit te sluiten.

Gelet op het bovenstaande laat de uiteenzetting van verzoekende partij niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). De verzoekende partij heeft immers niet aangetoond dat het bestuur enige hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS